

APHORISMEN.

ODE.

Maandlijks tandheekkundig tijdschrift,
Ach! Wat maakt je komst me blij!
Hoe verslind ik Uwe letters,
Niets is mij zoo goed als jij!
Al het nieuwe der professie
Breng je trouw me ied're maand;
Altijd krijg ik weer een lessie,
Dat me ànd're wegen baant.

Wijze woorden, stoere zinnen
Geef je als een kleinigheid;
Van de vakvergaderingen
Ziet géén 't nut in zooals gij 't
Doet; en Uw verslagen tint'len
Als 't gespróken woord 't niet kan:
Rústiger is ook het lezen
Dan het hòören nu en dan.

Soms behelzen je kolommen
'n *Geval* — uit de praktijk;
Nu eens uit de streek van Ommen,
Dan weer van de Kinderdijk —
Zoo breng jij ons tot elkander,
Opent de beslotenheid:
Reeds vernamen we de roepstem
Van een heerlijk-nieuwen Tijd.

»Acht uur« zei je! »zult gij werken;
 Loonslaven! verbreek Uw band!«
 — Zoék in 't buitenland collega:
 Maar vòoraan gaat Nederland!
 't Is gespròken wat je voelde
 In je voeten als je stond!
 Zès m'n waarde! Maar voorzichtig
 Voor 'n Anti-loonslaafbond! —

Barometer van ons kunnen!
 Geef je aan: Veranderlijk,
 Dan hoop ik op hevig stijgen,
 't Liefst bij gràden tegelijk —
 O, als dàt de druk veroorzaakt
 Onzer wetenschapp'lijkheid,
 Gaan we jou heel fijn versieren
 Met de grooten van deez' tijd!

Maar er klinkt door alles henen
 Worsteling en harden strijd —
 'k Denk maar aan je aphorismen:
 Heftig heeft me dat verblijd!
 Wijsheid werd nu al ons weten
 Door der wond're woorden macht:
 Utrecht! dòòr de tandheekunde
 Hebt g'Uw Bolland voortgebracht!

Heerlijk tandheekundig tijdschrift,
 O! jij geeft ons leven kleur;
 Jij behoedt ons voor verstarung
 En je redt ons van den sleur.

J. THEO DAAN.